

СТАН

ИЗГУБЕН

КУБАР
ЕГМОНТ

КУБАР
ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Изгубен © Станислав Койчев, 2020

Тази книга е художествена измислица. Всяка прилика с действителни
лица, места и събития е напълно случайна.

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрации на корицата @Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 5000 бр.

ISBN 978-954-27-2460-5

Не се изгубвай в болката,
ще трябва да я преодолеем в
името на твоето утре!
★ "Тук и сега" може да изглежда като
деветият кръг на пъкела, но пак ти,
се има и утре, освен ако не го
пренебрегнеш заради по-малко
болезненото тук и сега.

И все пак - не се страхувай, ако когато
се почувстваш изгубен, защото тогава
даваш макс на душата ти

да се открие ново!
Благодаря на всеки, който върва
в това, което прави!
Ти си всичко!

Стан

ГЛАВА ПЪРВА

ВЛЮБЕНИ В НЮ ЙОРК

36 часа до изчезването

Дъждът в Ню Йорк е най-депресивното природно явление, особено за топлолюбив лъв като мен, но когато съм в компанията на Бела, по-скоро ми изглежда романтичен, особено в сърцето на Манхатън. Огромни черни облаци са надвиснали над Голямата ябълка, а бурята сякаш се опитва да ме предизвести, че съвсем скоро ще бъда брутално прогонен от този рай. Щастлив съм, че още не го зная, щастлив съм, че още мога да прокарам пръсти през кестенявите ù къррици и да усетя парфюма ù с аромат на дъвка, толкова наситен, че понякога кихам, но иначе – приятен и сладък. Двамата сме се сгушили пред огромния прозорец на новата ми извънредно тясна стая, направили сме си нещо, което прилича на палатка, и подреждаме полароидните снимки от лятото ни в Лос Анджелис в „супер-кокетния албум“, който Бела и Мика си купиха от „Юнивърсъл студио“. Мика не е с нас, пожела да се върне в България при родителите си.

– Стеф, трябва да си вземем нов албум за снимките от Ню Йорк – заравя пръсти в разрошената ми коса Бела, за да разсее носталгичните чувства, които я обзе-

мат, когато вижда селфито си с Мука.

– Но в този албум има място за още поне 10.

Разлиствам празните страници и се опитвам да напъхам една от новите ни снимки. Едва не разкъсвам целофанения джоб с кашкавалените си пръсти, докато се мъча да я сложа.

– Неее, спри, този албум си е само за Ел Ей, не бива да слагаме в него снимки от други места – смръщва вежди Бела и го затваря в ръцете ми.

– Имаш право – съгласявам се и се предавам на целувката, с която тя среща устните ми. Полицейските сирени и шумът на профучаващите коли – обичайният звуков фон в нюйоркския мегаполис, се приглушават в тези съблимвни моменти на тийнейджърската ни любов.

– Направо не ми се излиза от стаята ти – въздъхва тя с усмивка.

– Не мисля, че имаме много други варианти за забавление в тази буря навън – отбелязвам с остроумно намизване. Защо имам чувството, че съм крещящо нелеп, когато се правя на пич?

– Да, прав си, но не ни беше никак лошо тогава в беседката в оня летен порой в Ел Ей – припомня тя, притискайки носталгично албума със снимки.

– Е, тук обаче не е Калифорния, можем да се разболеем – отвръщам, сегайки се колко лесно ме покосяват всякакви настинки. Искане ми се да избегна момента, в който гаджето ми ще разпознае в мен най-кекавата и хленчеца особа.

– Спокойно, Лъвчо, ще се грижа за теб, аз съм издръжлива на вируси – отново разрошва нежно косата ми, сякаш е грива. Още ми е странно да я наричам с умалително име, но тя отскоро се обръща към мен с „Лъвчо“, което не знам колко странно звучи за околните, но без-

срамно потвърждавам, че ласкае егото ми на госта високо ниво.

През последните седмици осъзнах колко специфично женски качества притежава Бела, които бях непонятни за мен, тъй като не ги бях виждал в Нора. Не беше изчакала да измине първата седмица и вече беше окичила стаята си със светещи неонов лампички, а върху тесния скрин беше наредила една дузина свеци, които изпълваха тясното пространство, едва надхвърлящо десет квадратни метра, с ухания – от манго и папая до френски макарони. Екзотичният коктейл от аромати ме удря в главата веднага щом прекрачвам прага. Ако някой влезе в убежището ѝ, може съвсем спонтанно да си помисли, че се е нанесла вещица от Сейлъм. Капанът за сънища, подарък от приятелката ѝ Мика, виса на дръжката на гардероба, а леглото ѝ е отрупано с декоративни възглавници. Признавам си, че вкусът ѝ е малко кичозен в сравнение с минималистичните цветови палитри, но които си падам, но това не ми пречи да съм хлътнал до уши по нея.

По-често предпочитаме да прекарваме време при мен. Когато разбрах, че ще съм сам в стая, страшно се зарадвах, защото знам колко рядък е подобен шанс в Ню Йорк. За съжаление, гледката от прозореца ми не е най-инстантграмската. Червената аварийна стълба минава почти през средата на прозореца, а когато вали, капките се удрят в нея и шумът наподобява изсипване на смилянски боб върху ламарина. Затова ми се наложи да си взема тапи за уши. Стаята ми няма нищо общо с просторните къщи, в които бяхме настанени по време на летния лагер в Лос Анджелис, но някак си тясното помещение създава повече уют, особено бежово-кафеникавият набразден мокет, който ще видиш във всяко общежитие. Въпреки че и двамата сме наясно колко

много хора са минавали през тази стая, не ни притеснява да седнем на земята, загърнати с одеялото, и да планираме кое ще е следващото място за посещение в града, който никога не спи.

Междувременно Нора се наслаждава на храната в столовата на училището, която едва успява да заговори балканския ѝ апетит. Любими са ѝ наденичките, а от няколко дни е узнамерила начин да си приготвя и прочутия си хот-Нора-дог. Това кулинарно прозрение е всъщност обикновен нюйоркски геврек, носещ названието бейгъл, който тя внимателно разрязва през средата на два кръга, намазва ги щедро с крема сирене и преди да затвори половините, поставя кисели краставички, пържен лук и прословутата наденица.

– Рум сервиз, влюбени гълъбчета! – Нора изпраща вратата с крак и нахлува най-безцеремонно в стаята ми.

– Изкара ми ангелите бе, Нора! – плюя си в пазвата три пъти и поглеждам Бела, която избухва в смях.

– Това не прозвуча като „благодаря“, скъпи мой приятелю – иронично отвърща тя, правейки помпозен замах с чинията.

– Изглеждат страхотно, Нора, а само как ухаят! – надвесва се над чинията Бела и си взема един хот-Нора-дог.

– Стефане, не се назабндисвай, че след малко ще ги омахам всичките! – подканя ме тя и сяда до нас.

– Ама ти не си ли яла? – Бела я поглежда загрижено, но познавайки Нора, този въпрос ми звучи безкрайно излишен. Самият контраст между изказа на двете момичета е достоен за комедиен скеч.

– Ааа, не се притеснявай за мен, аз съм се почерпила в столовата. Вие яжте, че да ходим навън.

– В тая буря? – махвам с ръка към буреносния облак, който е надвиснал над Манхатън.

– Добре де, ще ходим на едно конкретно място – Нора изглежда много по-развълнувана от сутринта.

– Има ли нещо? – питам, опитвайки се да разбера причината за приповдигнатото ѝ настроение.

– Добре, айде, няма да си го държа в мен – усмивката на лицето на Нора е способна да прокуди буреносните облаци към Атлантик сити. – Нашите ми позволиха да си купя нов телефон, и то не просто какъв да е, а най-новия айфон про с три камери!

– Еха, сериозно ли? – не мога да повярвам, но в същото време съм съвсем наясно колко отчаяно Нора се нуждае от нов смартфон, след като на последния му разказа истината още в Лос Анжелис.

– Да, нашите все се чудиха защо ме виждат замъглено и в крайна сметка разбраха, че камерата ми е развалена.

– А ти каза ли им как стана? – подсмивва се Бела, спомняйки си за един от многобройните екстремни местове, на които Нора беше подлагала предишния си телефон.

– Ти луда ли си, ако им бях казала, че съм се гмуркала в океана, за да си правя подводни снимки, едва ли щеше да има такъв изход от ситуацията – лукаво ни поглежда Нора. – Казах им, че съм тичала, защото затваряха гейта на летището, и съм го изтървала, а един е минал през него с куфара си.

– И те ти повярваха? – с неприкрито съмнение се обръщам към нея.

– Като едното нищо!

– Е, кога ще се сдобиеш с новата придобивка? – по тона на Бела мога да позная, че тя също се вълнува за Нора.

– Ами, зависи от това колко бързо можете да се облечете и да скочим до най-близкия магазин! – изглежда, Нора дълго време е обработвала родителите си за по-

купката и веднага щом е получила заветното одобрение, не искаше да чака и минута повече. Все пак не е нужно да припомням колко запалена е най-добрата ми приятелка по любителската фотография, а в последно време преоткрива и сторитата.

След пет минути вече напускаме сградата на училището и хукваме към магазина, като се ориентираме за локацията му благодарение на най-добрия ни гид в Ню Йорк през изминалите седмици – джипиесът. За наш късмет, пороят беше спрял, макар в небето все още да се носят разпокъсани тъмни облаци. Дъждът няма особено влияние върху забързаните нюйоркчани. Почти е невъзможно да не се сблъскаш с някой пешеходец, докато се опитваш да достигнеш мястото, към което си се отправил. На няколко преки от сградата на академията се намира търговският център, а Нора направо препуска натам. За пръв път я виждам да се движи толкова бодро и енергично, обикновено се влачи след мен и пуфти. Не след дълго забелязваме изчистеното лого на технологичния гигант да свети над огромните стъклени витрини на магазина, а Нора едва удържа въздушевлението си. Единствено Бела забелязва как нервнo сѐм сбърчил вежди, след като нагазвам в поредната локва по пътя.

– Дано да го има! – отбелязва запѣхтяно Нора, прекрачвайки прага. Магазинът прилича по-скоро на арт галерия. Всичко е бяло, изчистено и минималистично. Продуктите са поставени върху дълги дървени бюра, а тук-там се забелязват клиенти, които спокойно ги разглеждат. Група тийнейджѐри се кикотят в ъгѐла, защото са успели да сложат своe селфи за тапет на едно от дeмo устройствата. Студените светлини в огромното помещение са толкова силни, че всичко изглежда още по-чисто, като се изключат допреди мал-

ко белите ми снийкѓри. В очите ми веднага се набива огромният контраст между тях и белия мраморен под под тях. Всички прѓски и следи от мрѓсотия, които са попили, докато прескачах гѓоловете, изпѓкват още повече сред тази белота. Усецам как се изчервявам и незабелязано ги отѓркам в задната част на прасците си, за да ги почистя поне малко.

– Някой ще ни обслужи ли тук? – Нора се оглежда за служител и когато вижда момче, облечено в синя блуза и бадж, му помахва, за да го прикани насам. – Ела, ела, не ме гледай така, не съм дошла тук само да зяпам, ще купувам.

– Бѓди вѓзпитан, Ганьо! – усмихнат, изсѓсквам през стиснати зѓби.

– Спокойно, те не разбират бѓлгарски – успокоява ни Бела, която е грабнала един таблет и се опитва вече за трети път да нарисува пеперуда. От старание неволно е изплезила вѓрха на езика си.

– С какво мога да ви бѓда полезен? – любезно се обрѓща консултантѓт кѓм Нора.

– Искам да купя най-новия модел айфон про с трите камери. Имате ли го в черно, с 256 гигабайта памет? – изстрелва тя с твѓрдия си английски акцент, сякаш го беше репетирала, а на момчето със синята блуза, изглежда, са му нужни няколко секунди да си преведе казаното.

– Разбира се, имаме, желаете ли да го видите в другите цѓветови варианти? – любезно се опитва да ни прикани кѓм една от масите.

– Не ца, аз съм си го харесала вече. Черното ми е на сѓрце – цѓка с език Нора и прави жест на консултанта да се насочват кѓм касата.

– Разбира се – момчето не настоява повече, защото усеца припрения нрав на приятелката ми.

– Този за будала ли ме има, какво ми ги пробутва тия светли цветове? – мърмори на родния ни език Нора и не спира да каканиже. – Баш така му Нора решил да изпързаля... Тъ-тъ-тъ! Като не им вървят другите цветове, гледай само какви шашми измислят! Ще го викна той да ми го чисти моя бял телефон, дето ми го предлага!

– Нора, нали знаеш, че само днес преди теб сигурно са продали поне още 200 такива телефона.

– Продали са те, много ги знаеш, по цял ден кръстосват крака и си чешат езиците – убедена е в думите си тя, докато вади дебитната си карта на касата. Консултантите ни гледат доста подозрително и въпреки че не разбират и дума от казаното, някак си усещат жестовите на Нора, която злослови по техен адрес и напълно безсрамно ги гледа в очите. Опитът на другия консултант да предложи допълнителна застраховка за телефона, срещна резкия отпор на приятелката ми. Тя изцъква два пъти с език и заявява, че за още двеста и седемдесет долара ще наеме бодигард да ѝ го пази.

– Честито и дано Бог го опази! – отварям пръв вратата на магазина в старанието си да бъда джентълмен.

– Мерсаж! – доволно рови в бялата си торбичка Нора, за да се увери, че не са забравили да ѝ сложат всичко.

– Ще си направим най-хубавите снимки с него! – развълнувана от покупката е и Бела.

– Абе, не ги ли е срам да ми предлагат калъф за сто долара, от Алито ще си взема и по-хубав за пет! – възмутена е Нора от обслужването.

– Взимаш си телефон за над две хиляди лева, нормално е да си помислят, че можеш да си вземеш и аксесоари от тях – опитвам се да я убедя в логиката, но срещайки погледа ѝ, виждам, че е излишно.

– Добре поне, че има малко батерия, за да подложим камерата на тест! – Нора разглежда приложението на

камерата и прави няколко бързи селфита на зелените си очи.

– Да се качим на покрива на училището и да снимаме оттам! – предлага развълнувана Бела.

– И какво ще се види – бетон и небостъргачи – отрязва я Нора. Ясно си личи, че има друг план. – Отиваме до Бруклинския мост.

– Признавам, мостът е топ предложение! – съгласявам се с най-добрата ми приятелка и всички потегляме натам. Хващаме метрото за няколко спирки, защото краката и на трима ни нямаше да понесат дългото вървене. Нюйоркското метро е впечатляващо както с многобройните улични музиканти, които изкарват прехраната си там, така и с над четиристотинте станции, разположени на тридесет и шестте линии. Трудно е да си представиш мащаба на този „подземен“ живот, който кипи под исполинските небостъргачи. Милиони хора се придвижват под земята на този трескав, кипящ от енергия град. Аз и приятелите ми сме се ограничили да запомним основните линии и спирки, които ползваме най-често, а картата на метрото хитро сме поставили на тапет на телефоните си. В Манхатън е трудно да се движиш с кола, затова и повечето жители на острова използват градския транспорт. В Ел Ей далеч не е така. Обзема ме носталгия по приключенията, които преживяхме там преди няколко месеца с огромния розов джип на Роберто. В края на престоя ни в Лос Анджелис той и приятелката му Клаудия се отправиха към Италия, където ги очакваше ново вълнуващо предизвикателство. Двамата бяха поканени да участват в сериал. Разбира се, че ще ги поканят, телевизиите се опитват по всякакъв начин да се докопат до младата публика, а без съмнение италианските тийн идоли са най-силното им оръжие.

– Виж, тук все още не са забравили скандала с Марая! – Бела ми показва статия от тийнейджърско списание, което разлиства, докато пътуваме в метрото.

– Да, но някак си много лесно ѝ се размина всичко – неволно сбърчвам чело при неприятния спомен от случките с популярната певица Марая Джоунс през лятото. – Очаквах тя да се покрие, но някак шумът, който се вдигна, я направи още по-разпознаваема. Сякаш на света не му пука колко хора си прегазил, за да постигнеш целта си. Явно, единственото важно нещо е да се говори за теб, защото ако се говори за теб, ще се говори и за тези, които говорят за теб.

– Е, защо се изненадваш? Поне едно съм запомнила от часовете по маркетинг на Камбурова – няма лоша реклама – припомня ми Нора, макар че в час предпочиташе да играе на морски шах сама срещу себе си, но не и да слуша. Зеленооката ми приятелка намираще маркетинга за „бошлаф“ наука.

– Не се изненадвам, просто се надяхах да си получи заслуженото – извързвам глава към прозореца, за да не виждам фалшивата усмивка на Марая Джоунс от списанието. В това време мотрисата започна да намалява скоростта си, защото приближаваме спирка. Лутането в Ню Йорк е неизбежно за всеки новодошъл, неориентиран чужденец като нас.

– Нора, сигурна ли си, че това е правилният път? – питам, макар да се досещам, че се намираме под моста – над главите ни се издига металната му конструкция.

– Спокойно, ето ги стълбите – Бела забелязва табела с надпис „Бруклински мост“.

Чувствам се малко уморен и внимавам да не се подхлъзна на все още мократа от дъжда настилка, но прескачам по няколко стъпала наведнџ, докато пред мен не се открива нещо невиждано. Магистрала от пе-

шеходци. В момента, в който стъпваме на моста, осъзнавам истинските му мащаби.

– Май не избрахме най-подходящото време да го посетим – Бела стиска малката си раница, стъписана от десетките минавачи, които са се отправили към Бруклин.

– Да, идва се сутрин на изгрев слънце, но мен трудно някой може да ме вдигне толкова рано – обяснява Нора, докато крачи по очертаната пешеходна зона.

– Всички се снимат близо до арката, да отидем там – поглеждам към архитектурното творение в далечината и осъзнавам, че ще вървим поне десет минути.

– Гледайте какъв мазен залез се задава, вижте небето! – Нора е зяпнала с уста и следи тъмносините облаци, които се стелят по облагреното в оранжево небе. Прилича на постапокалиптична картичка. Страховито, заплашително, но и пленително.

– Стела, от класа ни по фотография, каза, че ако отидеш на брега на Бруклин, се открива една от най-добрите гледки към нощен Манхатън. – Бела стиска ръката ми, а аз инстинктивно се обръщам към нея, за да срещна устните ѝ. Толкова са плътни и меки, а моите – напукани и гъпави като шкурка.

– Ау, колко романтично, само че нямам време да ви чакам да се мляцунте, слънцето залязва след 15 минути, а трябва да направя снимки за нашите. – Нора прекъсва приятния миг и дръпва Бела за ръката. – Трябва да им докажа, че инвестицията в новия телефон си струва.

– Ще продължим след снимките... – прошепва в ухото ми Бела, а аз усещам как нетърпението ме гъделичка. Дървените дъски под краката ми скърцат, макар и напоени от дъжда. Колкото повече доближаваме арката, толкова по-нищожен започвам да се чувствам в този град. Зашеметяващата каменна конструкция, от

която се спускат дебелите метални вѝжета, изглежда като архитектурно дело на великани. Под нас заплашително се е ширнал проливът Йѝст Ривѝр. Старая се да не гледам надолу. Не бих могѝл да сравня един от най-старите висящи мостове в света с познатите ми над река Марица в Пловдив. Поглеждам към Бруклин, после се обръщам назад към Манхатѝн и се питам как човек не се изгубва сред толкова много хора. Как намира себе си тук? Докато съм се отнесѝл в размисли, Нора и Бела вече са си нацракали няколко дузини снимки.

– Няма ли да дойдеш да те снимам? – провиква се Нора към мен.

– Аз ли?

– Е, не виждам тук да има някой друг, на когото да има смисѝл да говоря на бѝлгарски – озѝрта се тя театрално и неволно бутва една забѝрзана минувачка. – Тая пѝк какво шпори като бургия, не вижда ли, че съм приклекнула за снимка!

– Ау, вижте, вижте! – Бела шепнешиком насочва погледите ни малко по-надолу към група тийнейджѝри, които също са дошли тук, за да си правят снимки.

– Е, не! – виждам познати лица от академията.

– Не мога да си кривя душата, много е як! – вѝзкликва Нора, вторачила се уж небрежно в русокосото момче със зализан назад перчем. Той позира в средата на пешеходната алея, а минувачите го заобикалят, за да не развалят снимката. Явно, атлетичното му тяло и грехите, които го описваха, издаваха, че е модел.

– Ти си много по-хубав – казва Бела, забелязала отчаянието в погледа ми, когато съзирам мъжествения позѝор. Явно решава да напомна спадналото ми като спукан балон самочувствие.

– Ами, да, тоя изглежда толкова празноглав, само лайкове, маркови парцалки и последователи са му в ума –

отбелязва снизходително Нора със свити устни, сякаш е успяла да зърне душата на Ерик Макмилън изпод красивата му обвивка.

Русокосият е от така наречените „Инстаграм модели“ с пъстър социален живот. Макар и да е тийнейджър, веднъж месечно поне организира помпозни партита в супер луксозния пентхаус* на родителите си – заможни инвестиционни банкери. Всички в академията говорят за въпросните събития, но малцина са от щастливциите, които могат да разкажат за тях от първо лице.

Оливия Арнолд, гаджето на Ерик, е една от избранниците. Чернокосото момиче е живо олицетворение на Снежанка. Безупречно бяла кожа, късо подстригана черна коса, разделена на път и оформена на вълни. Също като половинката си, Оливия е облечена повече от стилно. Дълъг черен панталон, червени велурени обувки на висок дебел ток и плътно кимоно, което закрива фината ѝ осанка на манекен. Дватамата приличат на перфектната двойка злодеи. Нали знаете как в почти всяко училище има едно момче и момиче, които са „кралят и кралицата“ на бала? Те обикновено са най-популярните и определят правилата на социалната йерархия? Такива са Ерик и Оливия. За двете седмици в академията това ни стана съвсем ясно.

Погледите и на двамата почти винаги излъчват нагменност. Честно казано, гледам да не ги срещам. Щом ги мерна на етажа, минавам по другия коридор. Глупаво е, знам, едва ли ще ме вкаменят. Да те приемат в компанията им, е почти невъзможно. Социалният статус е решаващият критерий за подбора им, а възможностите на родителите не са от особено значение. В училище важното е да си богат самият ти. Разбира се, валута-

* Пентхаус – луксозен апартамент, обикновено разположен на последния етаж на сграда с обширни помещения.

та е нестандартна и едва ли би изненадала някого: тя се определя от броя на последователите в социалните мрежи и лайковете под снимките.

– Спри да ги зяпаш, Нора! – взимам телефона на приятелката ми с надеждата, че така ще отвлека вниманието ѝ от компанията на Ерик.

– Защо не отидем да им кажем просто „здрассти“?

Предложението на Бела звучи налудничаво и за мен, и за Нора. И двамата, сякаш сме се наговорили, я поглеждаме едновременно, потресени.

– Ти да не полудя? – прошепва ѝ най-добрата ми приятелка, но в този момент виждам как момичето, което снимаше Ерик и Оливия, ми се усмихва.

– Хилда ме видя, усмихна ми се.

– Да бе, сигурно се е усмихвала на някой зад теб. Това е Хилда Родригес – разсмя се Нора пренебрежително. Аз обаче съм сигурен в това, което видях, и мога да се обзаложа, че популярната ни съученичка ми кимна и ми се усмихна и аз съответно отвърнах със същото.

– Хора, трябва да се прибирате, нали знаете, че този уикенд имаме специален гост-звезда в академията. – Бела ни напомня за едно от заниманията, което се организираше веднъж в месеца.

– Дали са обявили във форума кой ще е гостът? – любопитствам аз.

– Явно, не е някой, който да заинтересува популярните – Нора следи с поглед Ерик и компанията му, които тръгват в обратната на Манхатън посока – към Бруклин.

– Белс, какво има? – забелязвам как приятелката ми е сменила изцяло изражението си и се е вторачила в телефона си. Явно нещо е приковало вниманието ѝ и тя стои известно време безмълвна, а после ни поглежда, притеснена.

– Току-що прочетох... – замлъква и продължава да скролва това, което чете в телефона си. – ...слухове от събучениците ни.

– Какви слухове? Хей, изнервяш ме, ще ти фрасна един! – Нора бързо избухва, когато е под напрежение.

– Гост-звездата е... Марая, Марая Джоунс – в очите на Бела пламва ярост като горски пожар. Не са нужни думи. Всичко в мен се преобръща и усещам как въздухът не ми стига. Като онова чувство, което тялото ти изпитва, когато слизаш рязко с асансьор или самолетът се приземява. За секунди си припомням всичко, което Марая Джоунс ни причини в Лос Анджелис, на Роберто, на мен.

– Но как? – изсъсква под носа си Нора, също ровеца измежду коментарите на екзалтираните ни събученици. – Тази мръсна пепелянка! Ще я удуша!

– Искате ли да не отидем? – предлагам дръзко аз.

– Присъствието на първото гостуване е май задължително – с неохота отбелязва Бела.

– Какво ще рече задължително?

– Трябва да присъстваме, не е обявено официално, но няма да е добре, ако отсъстваме.

Дори не мога да се насладя на пленителната гледка на нощен Манхатън. Светлините са толкова много, че чак сега си давах сметка за живота в тези огромни небостъргачи. Ускоряваме крачка, за да успеем да се приберем навреме, преди вечерното събитие. Не знам как ще реагирам, когато я видя. Не знам дали ще имам смелостта да ѝ кажа нещо, дали изобщо ще мога да я погледна. Сега единственото, което изпитвам, е безпокойство и тревожно предчувствие.

За автора

Станислав
Койчев – СТАН

Станислав Койчев, по-известен като Стан, е роден през 1992 година. Завършва Националната търговска гимназия в Пловдив, откъдето е родом, със специалност „Икономика и мениджмънт“, след което продължава висшето си образование по мениджмънт в City University of Seattle и завършва като един от студентите с най-високи резултати.

Определя се като открит перфекционист и човек на полярните емоции. Споделя, че от малък винаги е искал да въздейства на хората с това, което прави, и приема всяка трудност в живота си като предизвикателство, което му се дава с причина. Така се ражда и идеята да прави забавни видеа в интернет.

Първото му видео е качено на 17 март 2013 г., а Стан преминава границата от 100 000 абонати в YouTube през ноември 2016 г. В момента влогърът може да се похвали с близо 380 000 последователи и над два милиона гледания на видеата му месечно.

Дебютният му роман „Невидим“ оглавява класацията на верига книжарници „Хеликон“ за най-продавани заглавия през 2017 г. През 2018 г. излиза и неговото продължение – „Изменен“. Двата романа са носители на награда „Бисерче вълшебно“ в категориите „Мечтатели“ и „Майстори“.